

DE AFGROND

Boek 3 – De Verbanning

Door:

Rolf Österberg

1

'Marsa raakte steeds meer verwickeld in een conflict dat niet het hare was. Zij had eenvoudig met Narija naar de Saxena terug kunnen keren, maar verkoos de Hoge priesteres niet alleen te laten. Haar goedheid kent geen grenzen. Wij zijn gezegend.'

Uit: 'Het logboek van Saphira, kapitein van de Orca'.

Met trillende hand bewoog Marsa de diepblauwe staaf in de richting van de Vermorzelaar. Haar gedachte ging uit naar Narija, maar zij kon haar niet bereiken. De hut was nog nauwelijks groot genoeg om twee mensen te herbergen en het gekraak schroefde haar keel dicht. Toch aarzde ze een moment. Ben ik nog in staat om met Narija naar de Saxena terug te keren, of heb ik na het gebruik van de staaf daarvoor geen Energie meer, ging het door haar heen. Ze rilde als ze aan de stinkende kannibalen dacht. Nee, ze zou nooit in hun handen vallen. Na het drama waarbij Suru haar Zwarte Piraten had aangevallen en er verscheidene had gedood, begaf ze zich bij voorkeur niet meer op het land. Ze wilde zich ook nog steeds van het conflict tussen deze Hoge priesteres en Shirah, die in haar ogen geen echte godin meer was, afzijdig houden. Ze zag niet in hoe Shirah het ooit zou kunnen bewerkstelligen om haar domein, de zee met alle dieren die daar leefden, aan haar wil te onderwerpen en deel van haar zogenaamde Nieuwe Orde te maken. Nee, dat was voor haar gevoel absoluut uitgesloten, hoewel ze toe moest geven dat Shirahs invloed in de rivieren dramatisch was toegenomen. De mesvissen waren altijd een plaag geweest, maar werden nu ook al in zee waargenomen. Daarnaast waren er de colossen die het hadden gewaagd om haar riviertuimelaars en zelfs orca's aan te vallen. Een nieuw verschijnsel was de vreemde houding van de sharaks, zoogdieren zoals de tuimelaars, walen en orca's, die onverwachts bijzonder agressief konden worden en elke vis en elk zoogdier zonder aanwijsbare reden aanvielen. Dat was allemaal Shirahs werk, maar het waren slechts incidenten. De zee was onnoemelijk uitgestrekt en er was meer nodig dan het beïnvloeden van sharaks om de Nieuwe Orde ook op zee te vestigen. Toch verontrustte Shirahs inmenging en groeiende invloed haar.

Marsa keek eens naar de sabeltand en prevelde een paar woorden. Ze wees met de staaf naar de hut die opnieuw luid kaakte en nu nog kleiner was geworden. De ijskoude positieve Energie van haar wapen maakte contact met de negatieve Energie van de Vermorzelaar. Een ogenblik knetterde het en een

felle lichtflits schoot omhoog. Direct daarop was er van de Vermorzelaar niets meer te zien.

Leila en Narija keken beduusd om zich heen. De hut was verdwenen! Haastig krabbelden ze overeind. Narija keek naar haar Godin en zakte door haar knieën waarbij haar hoofd de vochtige bosgrond beroerde.

‘Godin, ik heb gefaald’, zei de Zwarte Piraat terwijl ze haar hoofd, waar een paar natte bladeren aan kleefden, omhoog bracht.

Leila streek een lok weerbarstig haar uit haar gezicht. De sabeltand kwam behoedzaam naar haar toe en maakte een grote boog om de Godin van de Zee heen. Moet ik ook op mijn knieën gaan zitten, vroeg Leila zich af. Nee, ik aanbid San In, besloot ze. Maar op het moment dat Marsa naar haar keek, smolt haar voornemen weg als sneeuw voor de zon en maakte ze aanstalten om het voorbeeld van haar vriendin te volgen.

‘Hogepriesteres, blijf staan’, hoorde ze de Godin met een warme stem zeggen.

Leila keek met onverholen bewondering naar Marsa, die een en al schoonheid uitstraalde.

‘Godin, ik wil u bedanken dat u mijn hartsvriendin Narija en mij hebt gered’, zei ze zacht.

Innerlijk stond ze nog altijd in tweestrijd. Kon ze zomaar twee godinnen bewonderen, of zelfs aanbidden? Ze streek over haar nog vochtige kleding en schudde nauwelijks merkbaar haar hoofd. Ninas stond naast haar en staarde naar Marsa. Hij begreep waarschijnlijk niet wie de Godin was, dacht Leila.

Marsa nam de jonge vrouw nieuwsgierig op en vroeg zich af hoe het toch mogelijk was dat deze Hogepriesteres niet in staat was om zich uit een Vermorzelaar te bevrijden. Met haar Energie zou ze in staat moeten zijn de val te vermijden of eenvoudig uit te schakelen. Wat moest ze nog meer doen om haar te laten overleven? Zonder haar inmenging had ze in een heel vroeg stadium de strijd tegen het Kwaad al verloren. Was dit slechts uitstel van executie? Leila moest zo snel mogelijk naar de Elfenkoningin, maar wat zouden de gevolgen zijn als deze Hogepriesteres niet tijdig, of misschien zelfs nooit bij haar aankwam? Ze was ervan overtuigd dat Shirah er alles aan zou doen om te verhinderen dat zij Dania ooit zou bereiken en ze prees zich gelukkig dat zij de zee beheerste. Niemand, ook Shirah niet, zou haar daar openlijk durven aan te vallen. Ze liet haar ogen over de beide vrouwen voor haar gaan.

‘Narija, jij gaat met mij terug naar de Saxena’, zei ze op een toon die geen tegenspraak duldde.

Ze had haar vertrouwen in Tun verloren. Hij had zich niet aan zijn opdracht gehouden en hoewel ze dat de sterveling niet kwalijk nam, wilde ze haar Zwarte Piraat niet langer aan zijn zorg toevertrouwen. Om Narija te transporteren had ze nog genoeg Energie, maar ze was zich er ook van bewust dat ze die daarna moest aanvullen. Ook moest ze zo snel mogelijk de grauwsliuier over het water verstevigen. Ze besloot om zich op het land niet meer te laten zien.

‘Narija, sta op’.

De Zwarte Piraat zat nog steeds op haar knieën. Nu keek ze op en er verschenen tranen in haar ogen die zich langzaam een weg naar beneden zochten.

‘Ik heb gefaald, Godin. Ik ben niet waardig om de Hogepriesteres te beschermen en haar in haar strijd tegen het Kwaad bij te staan. Toch wil ik haar graag op haar moeilijke tocht begeleiden. Zij is ook mijn vriendin’, sloot ze af met een snik, waarna ze het hoofd weer boog.

Nog voordat Marsa iets kon zeggen, was Leila haar voor. Haar ogen schoten vuur.

‘Narija heeft mij meer dan eens het leven gered. Ik ben haar heel veel dank verschuldigd. Het is mijn schuld dat we in deze val van de Godin van het Kwaad terecht zijn gekomen. Ik ben u en alle Zwarte Piraten dankbaar, maar bovenal Narija.’

Marsa glimlachte. ‘Ik dank je voor je vriendelijke woorden, maar Narija stuur ik naar de Saxena terug. Jij hebt genoeg Energie om de strijd verder alleen voort te zetten, ik denk dat Narija daar niets aan toe kan voegen. Ik hoop dat je dat begrijpt, Hogepriesteres.’

‘Ik begrijp dat, Godin, maar Narija is ook mijn vriendin’, sprak Leila dringend. ‘Het is mijn wens dat ze bij me mag blijven en wij onze tocht samen verder mogen voortzetten. Ik beloof dat ik voorzichtiger zal zijn.’

Marsa schudde vastberaden haar hoofd. ‘Hogepriesteres, mijn besluit staat vast. Narija hoort op de Saxena thuis, niet op het land. Ik...’

Ineens klonk de woedende schreeuw van de sabeltand. Het dier deed dreigend een paar stappen naar de bosrand achter hen en blies verontwaardigd. Marsa, Leila en Narija keken geschrokken naar een paar berkenbomen waar een grote groep Gwargs verscheen. Marsa wees met haar staaf naar de halfmensen en realiseerde zich dat ze geen Energie genoeg zou hebben om zichzelf en Narija naar de Saxena te transporteren als ze haar wapen opnieuw zou gebruiken. Het was zelfs twijfelachtig of zij genoeg had om zelf terug naar zee te gaan. Als ze wilde vertrekken, moest ze nu gaan. Maar dan laat ik de Hogepries-

teres aan de kannibalen over, ging het door haar heen. De sabeltand is niet in staat om zich alle Gwargs van het lijf te houden, laat staan om Leila te beschermen. Of zou Leila eindelijk optreden zoals van een Hogepriesteres verwacht mocht worden? Marsa keek een ogenblik naar de jonge vrouw die met grote ogen naar de halfmensen staarde. Ze liet de diepblauwe staaf weer zakken, zuchtte en mompelde: 'Ik wil je niet aan je lot overlaten...'

Met tegenzin wees ze opnieuw met de staaf naar de halfmensen, maar ze genereerde nog geen Energie. Misschien vielen de Gwargs uiteindelijk toch niet aan en lieten hen met rust.

Leila trilde op haar benen. Er stonden zeker veertig Gwargs op ongeveer tweehonderd meter van hen bij elkaar. Ze hadden hun vreemd gevormde kromzwaarden in hun hand, maar kwamen nog niet dichterbij. Het leek wel of ze op iets wachtten. Hoe kwamen die nu opeens hier terecht, vroeg ze zich benauwd af. Ongewild zag ze in haar geest de droom terug waarin ze door een halfmens werd verkracht. Angst schroefde haar keel dicht en het zweet brak haar uit. Zou de Godin van de Zee ze kunnen vernietigen? En wat als ze dat niet deed en met Narija verdween? Dan stonden Ninas en zij er alleen voor! Het was maar zeer de vraag of de sabeltand zich tegen deze overmacht kon verdedigen.

Misschien kan ik helpen, dacht ze dapper. Ze probeerde zich te concentreren en Energie te genereren, maar kreeg de droom waarin de kannibaal op haar lag niet van haar netvlies. Ze rook opnieuw zijn stinkende adem en haar concentratie vervloog. Angstig sloeg ze haar handen voor haar gezicht terwijl ze op het onvermijdelijke wachtte.

San In keek bezorgd naar het drama dat zich voor haar ogen afspeelde. Wat was er toch met deze Hogepriesteres die maar niet begreep over welk een onvoorstelbare hoeveelheid positieve én negatieve Energie ze beschikte? Ze kon de groep voor haar gemakkelijk tot de laatste kannibaal vernietigen. De primitieven vielen nog niet aan en San in begreep maar al te goed waarom. Shirah had de Gwargs in de omgeving van de dodelijke val gemobiliseerd om haar doel, het vernietigen van de Hogepriesteres, alsnog te bewerkstelligen als het met de Vermorzelaar niet zou lukken. Bovendien kon ze twee vliegen in één klap slaan, realiseerde San In zich. Het ging Shirah nu niet direct om de Hogepriesteres. Het was de Godin van de Zee die ze in de val wilde lokken. Als die haar Energie zou gebruiken, zou ze, net zoals Shirah dat bij haar had gedaan, kwetsbaar worden. Zonder al teveel moeite zou zij dan ook de Godin van de Zee kunnen

neutraliseren. Ik hoop dat je je dat realiseert, dacht San In, maar ze was er helemaal niet gerust op.

‘Zullen we even stoppen? Ik begin moe te worden. Ik heb vroeger niet veel paard gereden; mijn zusje kon dat veel beter dan ik’, sprak Shirah terwijl ze Valiant vragend aankeek.

Iemand had een grote hoeveelheid positieve Energie gebruikt. Dat was in de omgeving gebeurd waar zich de Vermorzelaar zich bevond. Ze wilde zich in afzondering concentreren, hoewel Lydia en Valiant zouden kunnen voelen dat er in hun omgeving negatieve Energie werd gebruikt. Daar kon ze echter niets aan veranderen.

Valiant stak zijn hand op en iedereen hield zijn paard in. Lydia keek naar hem.

‘De Hogepriesteres is wat moe en we stoppen even’, legde hij uit. ‘We zijn vanmorgen goed opgeschoten. Half uurtje?’ vroeg hij vriendelijk aan Shirah.

‘Dat lijkt me meer dan voldoende.’

De Hogepriesteres gleed uit het zadel van haar paard, dat onwillig briede. Tess liep klaaglijk miauwend achter haar aan; het was duidelijk dat de jonge vrouw behoefte aan privacy had.

De rest van de groep steeg ook af, behalve Marin die lusteloos in het zadel bleef zitten. Valiant begreep dat de Sandakar volledig was ingestort, al was daar bij gevechten niets van te merken. De kapitein vocht als een bezetene waarbij hij geen enkel risico uit de weg ging.

‘Ik denk dat we over een dag of vier in Erdal aankomen’, zei Valiant opgewekt.

Dani knikte instemmend. ‘Misschien kunnen we nog een paar Gwargs uitschakelen. Dan kan de Hogepriesteres gelijk zien dat we op onze taak om haar naar de Elfenkoningin te brengen, zijn opgewassen. Of niet Sal?’ Gemoedelijk porde hij de reusachtige Gnoom in zijn zij.

‘Hm, ja’, mompelde Sal, maar ging verder niet op de opmerking in.

Sinds Tun en Esmi waren verdwenen, was hij zichzelf niet. De altijd goedlachse en spontane Gnoom was nu geestelijk vaak afwezig. Valiant keek peinzend naar hem. Het verraad van Tun had de reus kennelijk aangegrepen. Verraad, een ander woord was er niet voor. In plaats van zich voor de Hogepriesteres in te zetten om ervoor te zorgen dat zij zo snel mogelijk de Elfenkoningin zou bereiken, was Tun samen met Esmi ’s nachts de rivier overgestoken. Net als Dani had Sal wraak gezworen. Het was trouwens maar de vraag of Tun en Esmi de oversteek van de rivier, die daar zeker honderd meter breed was, hadden

overleefd. De Hogepriesteres had hem toevertrouwd dat er grote gevaren in het water schuilden.

Valiant liep naar Lydia. Zij staarde met een frons in haar voorhoofd naar de plaats waar de jonge vrouw, die volgens Esmi niet de Hogepriesteres, maar de Godin van het Kwaad was, was verdwenen.

‘Maak je je ongerust? Denk je dat we teveel tijd verliezen?’

Lydia haalde haar schouders op.

‘Nee, het is zoals je zei. We zijn vanmorgen goed opgeschoten.’

Valiant knikte. ‘Sal is niet zichzelf’, ging hij verder. ‘Tuns verraad heeft een diepe indruk op hem gemaakt, denk je ook niet? Ik hoop dat hij bij een gevecht die gedachte van zich af kan zetten.’

‘Ik weet het niet’, antwoordde Lydia kortaf.

Valiant voelde haar weerstand om met hem te praten en draaide zich om.

‘We vertrekken zo’, zei hij en hij liep naar Dani, de enige van de tot vijf man uitgedunde groep die zijn normale gedrag had behouden. De snoeverige Trol scheen de dromen, die hem bijna te gronde hadden gericht, achter zich te hebben gelaten.

Ineens kreeg Lydia het koud. Ze keek naar Valiant, die de verandering ook scheen te merken. Hij keek schichtig om zich heen. De paarden hinnikten en enkele probeerden er vandoor te gaan. Het duurde nog geen halve minuut en nadat de vreemde spanning was verdwenen, graasden de paarden weer vredig verder. Behalve Valiant hadden Sal, Marin en Dani niets bemerkt. Lydia wist dat iemand Energie genereerde. Sommige dieren, zoals paarden, en stervelingen die over Gaven beschikten, konden dat voelen. De rilling was door negatieve Energie veroorzaakt en die kon alleen van Shirah afkomstig zijn, dacht Lydia. Als de jonge vrouw die zij nu naar de Elfenkoningin brachten inderdaad de Godin van het Kwaad was, was een ramp niet te overzien. Maar hoe kwam ze aan het bewijs? Zij had iedereen de lichte tatoeage van een draak tussen haar schouderbladen laten zien en dat was volgens de Rodepriesteres het bewijs dat zij wel degelijk de Hogepriesteres was. Maar als dat zo was, waarom was Esmi dan zo bang geworden en had zij de groep verlaten? De Trollenvrouw beschikte alleen over intuïtie. Tun was een heel ander verhaal. Hij hield zich voor dat hij de vertegenwoordiger van Marsa, de Godin van de Zee was en had haar beloofd dat hij een van haar Zwarte Piraten zou beschermen. Eigenlijk had ze nooit in zijn verklaring geloofd, maar wel in Esmi, die het al vaker bij het rechte eind had gehad.

Shirah zonderde zich wat af. De groep zou haar met rust laten omdat iedereen af en toe privacy nodig had. Ze ging met haar rug tegen een brede eikenboom staan, sloot haar ogen en concentreerde zich op de Vermorzelaar en Leila, maar was niet in staat de Hogepriesteres te ontwaren. Leila had, bewust of onbewust, een schild om zich heen opgetrokken. Had zij haar Energie gebruikt om zich uit de Vermorzelaar te bevrijden? Maar dan wist ze hoe ze negatieve Energie in positieve om kon zetten. Dat was immers de enige mogelijkheid om de Magie van een Vermorzelaar op te heffen als je erin gevangen zat. Shirah schudde haar hoofd. Zoveel kennis had Leila nog niet. Iemand anders had buiten de Vermorzelaar positieve Energie gebruikt en de dodelijke val vernietigd. Maar wie? San In was niet mogelijk. Zij was haar gevangene en zou spoedig ophouden te bestaan. Maar wie dan wel? Een Sneeuwdraak? Shirah zuchtte. Nee, waarschijnlijk ook niet. De magische dieren kwamen maar zelden zuid van het Verloren Bos en gaven er de voorkeur aan om in hun oase hoog in de Mistbergen te vertoeven, hoewel het vinden van een paar Drakenmessen door Leila daar enige verandering in had gebracht.

Ze had echter al rekening gehouden met de minieme kans dat Leila zich zou kunnen bevrijden en had een groep Gwargs naar de Vermorzelaar gestuurd door een groep stervelingen in hun geest te projecteren. Voor de kannibalen betekende dit vers vlees. Ze wilde niet teveel Energie gebruiken, maar dit was een noodgeval. Ze moest weten wat er aan de hand was.

Op dat moment viel haar Marsa op, die met haar diepblauwe staaf naar de Gwargs wees. Alweer Marsa! De Godin van de Zee begon zich steeds meer met zaken te bemoeien die haar niets aangingen. Maar deze confrontatie had ook iets positiefs. Als Marsa haar wapen tegen de Gwargs gebuikte, was het maar zeer de vraag of zij voldoende Energie overhield om met haar Zwarte Piraat naar zee terug te keren, en op het land was de Godin bijzonder kwetsbaar. Behalve Gwargs kende het land vele gevaren, zoals de bosadders, hyals, wolven, ratten en nog veel meer dieren en zelfs insecten die zij kon manipuleren. Vernietig gerust de Gwargs, dacht ze grimmig. Zonder Energie ben je ten dode opgeschreven.

Met een laatste impuls van negatieve Energie gaf ze de Gwargs opdracht om aan te vallen. Het gebruik van zoveel Energie maakte haar wat duizelig. Zonder aarzelen liep ze voorzichtig terug naar Valiant en zijn groep waarbij ze steunde op een tak en slechts langzaam vooruit kwam.

‘Valiant, wil je me alsjeblieft helpen? Ik heb mijn enkel verzwikt’, riep ze toen ze hem zag.

‘Ik kom eraan!’

Valiant snelde naar haar toe, haastig gevolgd door Dani. Sal begaf zich langzaam en lusteloos ook in haar richting. Marin bleef op zijn paard zitten en deed geen enkele poging naar haar toe te rijden.

‘Gaat het?’ vroeg de Elf bezorgd terwijl hij haar ondersteunde.

‘Ja, ik heb wat pijn bij het lopen’, antwoordde Shirah. De aanraking deed haar goed en ze begon positieve Energie van hem af te nemen. Helaas kon ze hem nu nog niet alles afhandig maken, dan zou hij niet meer in staat zijn leiding aan de groep te geven. Ze voelde zich stukken beter toen ze bij haar paard aankwam. Valiant liet haar los. Hij had een moment moeite om zijn evenwicht te bewaren.

‘Voel je je wel goed?’ vroeg Lydia die al op haar paard zat.

‘Ja, gaat wel weer. Misschien ben ik toch meer vermoeid dan ik dacht’, antwoordde Valiant die moeizaam op Turvaj klom. ‘We gaan verder’, zei hij met onvaste stem. ‘Formatie aannemen. Dani voorop, Sal als laatste.’

Shirah ging een moment naast hem rijden en lachte hem verleidelijk toe. ‘Je bent een geweldige aanvoerder, Valiant. Ik heb alle vertrouwen in je.’

‘Ik ben je dienaar, Hogepriesteres’, zei de Elf trots. ‘Ik zal je tot mijn laatste snik verdedigen.’

‘Dat weet ik’, zei Shirah en stuurde haar paard wat naar achteren.

Je zult spoedig ophouden te bestaan, maar eerst neem ik je alle Energie af. En ook van jou, smerige Elfenkat, dacht ze erachteraan en kneep de voor haar zittende kat hard in haar keel.

2

‘Dongor bewees dat hij een leider was. De Mordels stelden zich vrijwillig onder zijn bevel. Na zijn zogenaamde verraad heeft hij zich van zijn beste kant laten zien. Dat daarbij zijn geloof om ooit in de burcht terug te keren een rol speelde, behoeft verder geen betoog. Maar wie kan hem dat kwalijk nemen?’

Uit: ‘De geheime werken van Darius’, eerste Raadsman van baron Romorkan ten tijde van de laatste Hogepriesteres.

Dongor keek neer op de Mordel die tegen een boom zat. Schuin boven hem kraste een raaf. De Mordel wilde omhoog komen, maar Dongor bracht de punt van zijn zwaard naar zijn nek. Met een zucht liet de soldaat zich weer tegen de boomstam zakken en sloot zijn ogen.

De groep had het paard van de soldaat eerder ontdekt. Ze gingen ervan uit dat er zich ergens een Mordel, of zelfs een ondervrager, moest schuilhouden. Deze soldaat maakte een allesbehalve gevaarlijke indruk op Dongor. Hij hoorde de vogel opnieuw krassen. Een van de sergeanten trok hem aan zijn mouw en wees naar een boom.

‘Daar, een Kaag.’

Dongor zag de grote, zwarte vogel, die net onder het bladerdak in een hoge boom zat en geen moeite deed om niet op te vallen. Vreemd. Hoe kon de Kaag weten dat er niemand op hem zou schieten, terwijl hij een uitgelezen doelwit voor de Mordels vormde? Was dit de Kaag waar zijn mannen eerder op hadden geschoten?

‘Wie ben je?’ vroeg Dongor aan de soldaat. ‘Waarom zit je hier?’

Hij liet zijn zwaard wat zakken en de Mordel krabbelde overeind.

‘Ik ben een Kaagbehandelaar.’ Met onvaste stem vertelde hij wat hij had meegemaakt en waarom hij was gevlucht. ‘Ik was doodsbang om door Samur ondervraagd te worden en was op weg naar mijn familie in Sahemo’, besloot hij zijn verhaal.

Het klonk aannemelijk. Of was het een list en had de soldaat opdracht gekregen om hem en de anderen van de groep, die zich onder in de gangen van het kasteel bevonden, te vinden en aan de ondervragers uit te leveren?

‘Waarom is de Kaag met je meegegaan? Kun je de vogel vertrouwen?’ vroeg Dongor.

De Mordel haalde zijn schouders op. ‘Een Kaag is een bijzonder onafhankelijke vogel. Niemand van ons weet of ze trouw aan een behandelaar zijn. Wij krijgen een vogel en trainen die op het moment dat die kan vliegen. Deze Kaag is met mij meegekomen, maar het is ook mogelijk dat hij straks naar Sahemo vliegt of teruggaat naar de plaats waar ik vandaan ben gevlucht.’

Dongor keek met een vragende blik naar de andere Mordels.

‘De Kaagbehandelaar heeft gelijk’, zei een van de onderofficieren. ‘Een Kaag is een onberekenbare vogel. Ik denk niet dat de behandelaar door een van de ondervragers is ingezet om ons op te sporen. Dan had de vogel hier niet meer gezeten.’

Dongor dacht een ogenblik na. Hij voelde er niets voor om de Mordel te laten gaan. Misschien dat de behandelaar hen aan de ondervragers in Sahemo uit zou leveren en dan was alle moeite voor niets geweest.

‘Je gaat met ons mee. Later laten we je gaan. Kun je de vogel bij je houden zodat we niet door andere Kaags worden ontdekt?’

De behandelaar knikte. 'De Kaag zal niet boven de bomen gaan vliegen als ik hem dat niet opdraag.'

'Goed, we gaan verder. Laten we door dit bos trekken en aan de andere kant de duisternis afwachten. Daarna zakken we langzaam af naar Sahemo. Ik verwacht Orvan later vannacht of morgenochtend op het ontmoetingspunt. Vragen?'

In een paar sprongen was Orvan voorbij de dodelijk gewonde Grottentrol. Hij trok de deur dicht vergrendelde die met een brede balk. Nog geen seconde later hoorde hij het slaan van zwaarden op de deur. Die zou het niet lang uithouden.

'Terug!' beval Sarni.

Orvan en de drie overige Grottentrollen liepen achter hem aan terwijl ze Griri in hun midden zo goed en zo kwaad als het ging meenamen. Sarni trok de deur die hij eerder had ontdekt open en rende de gang in. Te laat bemerkte hij dat deze sterk naar beneden helde. Hij struikelde en gleeed naar beneden. De anderen verging het niet veel beter. De gang was echter niet lang en even later lagen ze in het donker op de stoffige grond.

Met een vloek stond Orvan op. Hij had het mes dat hij in een droom had gevonden en dat hij in opdracht van de Rode Sneeuwdraak buiten het kasteel moest brengen, nog in zijn handen. Het was vlijmscherp maar had hem tijdens zijn val niet verwond. Hij voelde een lik over zijn gezicht en stelde gerustgesteld vast dat ook Brutus de val had overleefd. Boven hem hoorde hij lawaai. Het was de Mordels die Griri hadden aangevallen kennelijk gelukt om de deur die toegang tot het Font gaf, te forceren. En zij hadden ongetwijfeld ook de deur ontdekt waar Sarni als eerste door was gevluht.

'Sarni, we moeten verder', zei hij gejaagd. Maar waarheen, vroeg hij zich tegelijkertijd af. Terug naar de ratten was uitgesloten. Was er wel een uitweg?

Sarni keek naar de levenloos ogende Griri. Een van de Grottentrollen voelde in zijn hals naar zijn hartslag en schudde na een paar seconden het hoofd. Voorzichtig legden ze hem op de stoffige grond. De Grottentrollen bogen het hoofd en Sarni mompelde een paar woorden.

Direct daarna nam Sarni het initiatief. Hij pakte een toorts aan, sloeg twee stukken vuursteen tegen elkaar en in een oogwenk brandde de stroperige substantie. Er kwam een groenig schijnsel vanaf. Zonder aarzelen liep Sarni een gang in die Orvan niet eerder had gezien. Brutus bleef vlakbij hem en nieste voortdurend. Na tien minuten hield Sarni halt. Orvan luisterde ingespannen, maar van achtervolgers was niets te horen.

'Het spijt me', zei Orvan onbeholpen. 'Ik bedoel van Griri.'

Hij was vertrouwd met de dood, maar hij voelde zich medeschuldig aan wat de Grottentrol was overkomen die hem en Brutus eerder het leven had gered toen ze bijna in een onmetelijk diepe kloof waren gestort.

Sarni zuchtte diep. 'Niet jouw schuld. Ik had voorzichtiger moeten zijn en de deur moeten vergrendelen toen we eenmaal bij het Font stonden.' Hij keek naar de andere drie Grottentrollen en vroeg: 'Wie kent deze grot?'

Iedereen schudde het hoofd.

'Ik denk niet dat iemand van ons zich ooit zo ver onder het kasteel heeft gewaagd', zei er een. 'Maar gangen lopen zelden dood en ook deze komt waarschijnlijk ergens buiten het kasteel aan het oppervlak uit.'

'Terug kunnen we niet. We moeten verder. Hoeveel toortsen hebben we nog?' vroeg Sarni.

De drie toortsen die ze nog hadden waren volgens Orvan veel te weinig. Hij herinnerde zich dat ze nogal wat toortsen hadden gebruikt toen ze zich een weg door de ratten hadden gebaand. Het enige dat hij kon doen, was de Grottentrollen volgen. Hij kon alleen maar hopen dat ze niet in de onderaardse gangen zouden verdwalen. Als ze geen uitgang hadden gevonden voor de toortsen het begaven, waren ze reddeloos verloren.

De Rode Sneeuwdraak voelde een ogenblik heel vaag de Energie van een Drakenmes. Ze was ook in staat om andere magische messen te lokaliseren. De Energie was slechts een paar seconden voelbaar, daarna verdween die.

Wat was er gebeurd, vroeg ze zich verwonderd en ongerust af. Waarom slaagde de Sandakar er niet in om het Drakenmes naar buiten te brengen?

Ze cirkelde nog eens hoog boven het Verloren Bos dat de Magie meer dan duizend jaar in haar geep had gehad en nu was verdwenen. De Rode Sneeuwdraak wist waarom dit het geval was, maar dat was nu niet meer van belang. Die Magie zou nooit meer terugkomen. Dat had consequenties voor de stervelingen en de eerste gevolgen ervan waren al zichtbaar. De Rode Sneeuwdraak aarzelde. Moest ze boven het Verloren Bos blijven cirkelen, of naar haar vallei in de Mistbergen terugvliegen? En dan? Wat moest ze aan de andere Sneeuwdraken uitleggen? Dat het haar niet gelukt was het Drakenmes te lokaliseren ook al had ze de Energie van het mes een fractie gevoeld? Het zou de onrust onder alle magische dieren aanwakkeren. Maar wat kon ze anders? Ze vloog nog een keer rond Sahemo en begon daarna aan haar lange vlucht terug naar de oase, het magische gebied waar de Sneeuwdraken al meer dan duizend jaar vertoefden en waar zelfs Shirah geen invloed had. Nog niet tenminste corregeerde ze zich.

3

‘Het vestigen van Shirahs Nieuwe Orde was eigenlijk alleen bedoeld om de nederlaag, die de Godin duizend jaar geleden bijna had vernietigd, te wreken. Shirah had haar tijd goed besteed. Haar zwakte was haar Energieniveau, maar daar hadden alle Goden mee te maken. Zoals Leila soms van de Sneeuwdraken Energie kreeg, had zij de Zwarte Draken ter beschikking. Dat kon haar een beslissend voordeel geven.’

Uit: ‘De Krachten van het Kwaad’, een omvangrijke studie toegeschreven aan Evarda, kluizenaar en filosoof.

Met een schok werd Falavinha wakker. Sa zat naast haar en keek haar doordringend aan. Zijn oranje pupillen leken vuur te spuwen. Falavinha probeerde haar angst voor het dier te onderdrukken, maar slaagde daar niet geheel in. Onrustig kwam ze half overeind en schoof op haar bed iets naar achteren.

‘Sta op en ga naar de Zwarte Draak. Ik zal je leiden’, zei de kat in haar gedachten. Direct daarop verdween hij naar buiten.

Falavinha keek een ogenblik beduusd voor zich uit, maar herinnerde zich toen de droom waarin Shirah aan haar was verschenen. Zij was een veel machtigere Godin dan Suru en zijn handlanger Sa. Of sprak Sa ook namens haar? Moest ze dat aan de kat vragen? Hoe kwam ze in de grot waar de Zwarte Draak zich ophield en wat moest ze daar doen?

Haastig kwam ze uit bed, gooide wat water in haar gezicht, kleepte zich aan en liep de grot uit waar de Mordels haar onderkomen hadden gemaakt. De luitenant die de patrouille leidde, kwam naar haar toe.

‘We kunnen je onderkomen binnen een kwartier op een van de paarden hebben geladen en zijn daarna gereed om te vertrekken’, zei hij terwijl hij met zijn hand naar de leden van zijn patrouille wees die al bij hun paarden stonden. ‘Dit is geen plaats om langer te blijven’, liet hij erop volgen. De onrust stond in zijn ogen te lezen.

‘We blijven voorlopig hier. Waarom heb je zonder mijn toestemming opdracht gegeven om het vertrek voor te bereiden?’ snauwde ze hem toe.

De luitenant keek haar geringschattend aan en zei: ‘Falavinha, het maakt mij niet uit wat je wilt. We vertrekken over vijftien minuten, met of zonder jou. Heb je dat begrepen?’

‘Wat denk je dat Samur met je doet als wij in Sahemo terugkomen?’ schreeuwde ze hem toe. ‘Ben je vergeten wie ik ben?’

De luitenant lachte schamper. 'Jij hebt de dood van de heer van Sahemo op je geweten, niet luitenant Xilan. Je bent met Samur en alle ondervragers verantwoordelijk voor het onheil dat je over ons, Mordels, hebt afgeroepen. Jij en je Suru', sneerde hij. 'Nog tien minuten.'

Falavinha kookte van woede. Hoe kwam ze zonder de Mordelpatrouille in Sahemo terug? Ze keek naar Sa die onverschillig iets verderop op een rotsblok zat.

'Kom', zei hij in haar gedachten.

'Jij blijft hier en wacht op mij', schreeuwde ze naar de luitenant die van haar was weggelopen. Falavinha aarzelde nog een moment, maar liep daarna naar Sa die al naar de rotswand was gegaan. Bij de wand aangekomen, draaide ze zich om en zag nog net dat de Mordelsoldaten opstegen en op het pad terugkeerden vanwaar zij de dag ervoor waren gekomen. De laatste soldaat voerde haar paard mee.

Hoelang ze bij de rotswand had gestaan, wist ze niet maar opeens stond Suru voor haar. De God van het Vuur, normaal gehuld in voortdurend oplaaiende vlammen, zag er bijna zielig uit. Stinkende zwavel omgaf hem en de vlammen op zijn lichaam waren veel kleiner dan ze ooit had gezien. Zijn geblakerde huid was duidelijker dan ooit en ze huiverde. Er was weinig over van de eens zo indrukwekkende God. Ze boog gedwee haar hoofd.

'Mijn God, spreek.'

'Volg mij', zei Suru met schorre stem. Hij draaide zich om en liep naar de rotswand waarin hij een tel later verdween. Verbaasd liep ze achter hem aan, ervan overtuigd dat ze door de wand zou worden tegengehouden, maar tot haar verbijstering stond ze even later in een ruimte die door toortsen werd verlicht en waar in een hoek een trap was uitgehouwen. Suru liep ernaar toe. Er vlak bij aangekomen, zakte hij op zijn knieën en boog zijn hoofd tot op de rotsachtige bodem. Zijn vlammen waren nu bijna helemaal gedoofd. Falavinha keek verbaasd naar de God van het Vuur tot ze een stem achter zich hoorde. Ze draaide zich verschrikt om en staarde in het onvoorstelbaar mooie gezicht van Shirah en de donkerste ogen die ze ooit had gezien.

'Shirah, mijn Godin', fluisterde ze en liet zich ook op haar knieën zakken.

'Halt!'

Valiant stak zijn hand op. Hij had gezien dat de Hogepriesteres twee keer bijna van haar paard was gevallen en concludeerde dat de jonge vrouw oververmoeid raakte. Bezorgd reed hij iets terug.

‘Hogepriesteres, gaat het nog? Ik denk dat het beter is om vandaag niet verder te trekken en een kamp op te slaan. Ik zal Lydia vragen om het eten wat later klaar te maken. Ben je het daarmee eens?’

‘Dank je, Valiant. Je bent erg attent. Ik zou inderdaad graag een uurtje willen rusten.’ Ze pakte Tess en gaf de Elfenkat aan haar bewonderaar. ‘Wil je Tess bij je houden? Laat haar niet naar mijn tent komen. Dat doet ze omdat ze altijd bij me wil zijn en ik ben bang dat ze mij in haar speelsheid met een van haar giftige nagels kan verwonden.’

Valiant gleed van Turvaj af en pakte de kat aan. Hij wendde zich tot de anderen en zei: ‘De tocht heeft de Hogepriesteres nogal vermoeid. We blijven hier en trekken morgen verder. Sal, bouw jij met Marin het onderkomen voor de Hogepriesteres op? Dani, zorg ervoor dat Tess niet in haar onderkomen komt, en Lydia, wil jij het eten voorbereiden? Ik help je straks wel even.’

Dani was de enige die instemmend reageerde. Sal en Marin begonnen zwijgend aan hun taak terwijl Shirah naast hen op een rotsblok ging zitten.

Shirah had haar vermoeidheid gespeeld omdat ze dringend alleen wilde zijn. Ze wist waar Falavinha zich bevond en moest zo snel mogelijk reageren. Dat kon problemen geven omdat ze haar lichaam achter moest laten en van die situatie zou de Elfenkat kunnen profiteren, al was die niet in staat om achter haar rug met Dania of de Rodepriesteres te communiceren. Als ze dat probeerde, zou de koude worm direct door haar hersenen kronkelen en tegen de pijn die dat veroorzaakte, was de kat niet opgewassen.

De Gnoom en de Sandakar waren nauwelijks met haar onderkomen gereed, of ze kroop erin en deed de tentflap met een leren veter dicht. Ze controleerde nog eens of alle kanten van haar onderkomen goed waren afgesloten, ging op de huiden liggen die als matras dienst deden, sloot haar ogen en verliet haar lichaam.

‘Valiant, hoe is het mogelijk dat de Hogepriesteres zo snel uitgeput raakt? Ze heeft meer Energie dan alle Elfen bij elkaar en zelfs jij en ik weten hoe we vermoeidheid, althans tijdelijk, kunnen verdrijven. Ergens klopt er iets niet.’ Dat laatste had Lydia meer tegen zichzelf gezegd dan tegen de aanvoerder van de gedecimeerde groep.

‘Lydia, heb je enig idee wat het betekent om je wekenlang, dag en nacht, opgejaagd te voelen? Ik denk dat jij, ik en niemand van onze groep zich zoiets voor kan stellen. Leila mag dan de Hogepriesteres zijn, maar dat wil niet zeggen

dat ze niet menselijk is, met alle emoties die daar bij behoren. Ik had van jou een dergelijke vraag niet verwacht.'

Het laatste klonk als een terechtwijzing en zo was het ook bedoeld. Lydia keek Valiant nog een moment met gefronste wenkbrauwen aan, draaide zich om en liep naar Dani, die op een omgevallen boomstam zat en met een van zijn werphamers speelde. Tess lag naast hem met haar kopje op de grond. Een vreemde houding voor een kat die zich normaal gesproken oprolde als ze sliep.

'Dani, ik let wel even op Tess, goed?' stelde ze de Trol voor. Ze wachtte zijn antwoord niet af en pakte de kat op.

Geschrokken stelde ze vast dat Tess bijna niets woog. Ze stonk naar urine en uitwerpselen en haar doffe vacht zat vol klitten en teken. Ze nam de kat mee naar de plaats waar ze haar eigen onderkomen wilde opbouwen en praatte zachtjes tegen haar. Daarna pakte ze haar korte dolk en begon voorzichtig de teken te verwijderen. De ontelbare wondjes waar de bloedzuigers zich hadden vastgebeten, bloedden een beetje. Lydia maakte van een paar bladeren, die ze in haar zadeltas meevoerde, een papje en smeerde dat voorzichtig op de wondjes. Daarna pakte ze een kam en probeerde de klitten uit de vacht te halen. Dat was niet gemakkelijk en Tess miauwde af en toe van de pijn, maar na een half uur zag de kat er wat beter uit.

'Tess, wat is er toch met je? Hoelang ben je al ziek?' Of was het dat niet, vroeg ze zich af. Als de jonge vrouw niet de Hoge priesteres was, had ze geen enkele band met de Elfenkat. Maar waarom was Tess dan nog steeds bij haar? Om Valiant en de rest van de groep te overtuigen dat zij wel degelijk Leila was; een andere verklaring had ze er niet voor. De vrouw was dus ook in staat om Tess te verhinderen contact met Dania en vooral de Rode priesteres te maken. Maar hoe? Door de kat te hypnotiseren? Of had ze ervoor gezorgd dat Tess deze Gave niet meer kon gebruiken? Meer dan ooit was ze ervan overtuigd dat de jonge vrouw niet de Hoge priesteres was, maar Shirah, zoals Esmi op een blad had geschreven dat zij na haar verdwijning had gevonden.

Ineens wist ze wat ze moest doen. Snel liep ze naar haar paard en haalde de zilveren schaal uit de zadeltas. 'Tess, blijf waar je bent', zei ze tegen de Elfenkat en snelde naar de rivier. Ze had water nodig om contact met Dania te maken en ze zou, als het contact tot stand was gebracht, haar koningin Tess laten zien. Misschien wist Dania wat er aan de hand was en als zij het niet wist, kon ze dat aan de Rode priesteres vragen.